

det for mit Vedkommende ikke blot, fordi de ere mit Partis Repræsentanter, men fordi jeg, naar jeg vælger dem, mener at have valgt Folk, som i det væsentlige dele Grundanskuelse med mig. Derfor vil deres Handlemaade i Reglen være saaledes, at den vil falde sammen med, hvad jeg vilde gøre i deres Sted, og derfor vil jeg ganske naturligt komme til at følge dem. Det kan imidlertid naturligvis ikke være Tilfældet i alt, i stort og smaat, og dersom disse Repræsentanter, som jeg har stemt paa og været med til at sætte ind i et eller andet Udvalg, i en eller anden Detail, følger en Overbevisning, der er forskellig fra min, forbeholder jeg mig selvfølgelig at følge min egen Overbevisning. Jeg mener, at dersom det skulde være Stik i denne Sag, at man fra det ene Partis Side kunde bebrejde det andet Mangel paa behørig Partidisciplin, fordi man prøvede dette, er det min Overbevisning, at min Opfattelse er saaledes, at man vilde paa sinde den ude blandt Vælgerbefolkningen. Jeg agter at følge den her ogsaa, og naar jeg i dette Tilfælde følger det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valokreds (Scharling), er det, fordi den Diskussion, som har været fort og særlig de Oplysninger, den højtærede Minister kom med, giver mig den Overbevisning, at jeg gør Ret i at gaa imod de tre Repræsentanter for Højre i Finansudvalget. Jeg skal dertil sige, at det beror ikke paa, at jeg har nogen særlig Kærlighed til „Berlingske Tidende“, tværtimod, jeg staar i saa Henseende ganske paa det samme Standpunkt som det ærede Medlem fra Viborg (Klein), idet jeg ønsker, at man maa komme til en ren Statsvidende, en Statsvidende, som jeg mener helst ikke skulde indeholde hverken Nyheder eller politiske Artikler, men simpelthen Bekendtgørelser og offentlige Meddelelser, og som skulde være saa nær det gratis som muligt, saa den kunde sælges paa Gader og Stræder til en Ore eller to. Paa denne Maade vilde Bekendtgørelser komme, som de skulde, i Folks Hænder paa bedste og billigste Maade. Naar et saadant Lovforslag kommer til at foreligge, vil jeg betragte det som en given Sag, at jeg vil stemme for det. Naar jeg altsaa nu stemmer mod dette Forslag, er det ingenlunde for at bevare „Berlingske Tidende“s Privilegium, som jeg ikke ønsker bevaret, men fordi den højtærede Ministers Udtalelser, særlig i Gaar, paa en Maade, som jeg ikke skal udbrede mig vidtløftigt over nu, har overbevist mig om, at den Form, man har valgt for at bevare Ministerens Ret til frit at kontrahere, men binde ham til en bestemt Afgift, medfører uheldige Konsekvenser paa

en saadan Maade, at det hele Forhold vilde blive uheldigere ordnet, end naar denne Bestemmelse slet ikke fandtes, og „Berlingske Tidende“ endnu i nogle Aar maatte nyde sit Privilegiums Fordele. Jeg følger der min personlige Overbevisning, som jeg har villet motivere her, uetop fordi den Ytring fremkom — jeg vilde ellers ikke nu have fundet det nødvendigt —, at dersom vi paa den Side, jeg hører til, stemte anderledes end vore Repræsentanter, vilde det være en Nyhed, vi indførte i Salen. Jeg har hermed tilkendegivet, at det er noget, der ikke vilde genere mig i mindste Maade, dersom vi derved skulde komme til at indføre en Nyhed. Naar jeg føler mig overbevist ved Forhandlingen, stemmer jeg anderledes end mit Partis Disciplin fordrer det, og jeg respekterer den ikke i en saadan Grad, lige saa lidt som jeg vilde føle mig forpligtet til at stemme sammen med Regeringen. Jeg mener, at over for Regeringen og Højres Repræsentanter har jeg min fuldstændige Frihed til at beholde min Overbevisning og følge den.

Staarp: Jeg vil blot bemærke over for den ærede Ordfører (C. Hage), at det Resultat, han kom til med Hensyn til det økonomisk overkommelige for Sparekasserne ved deres Revision, kom han til under Forudsætning af, at alle Sparekasser vilde være med. Men jeg tror ikke, at Ordføreren er berettiget til at gaa ud fra den Forudsætning. Det var naturligvis glædeligt, om de store Sparekasser vilde være med til at bære Byrderne sammen med de smaa, men det staar for mig saaledes, at de store Sparekasser sige: Nej, vi have vor egen Revision, og vi ville ikke bære Byrderne for de smaa. Jeg tror ikke, den ærede Ordfører er berettiget til at gaa ud fra sin Forudsætning, den holder ikke Stik. Og naar den ikke gør det, tror jeg, at de smaa Sparekasser virkelig have Grund til at forlange Understøttelse til den Revision, som ogsaa er forlangt af deres Repræsentanter.

Ordføreren (C. Hage): Det ærede Medlem tager fejl. Jeg var berettiget til at gaa ud fra den Forudsætning, som jeg udtrykkelig har nævnt, at der blev tilføjet en ny Paragraf i Sparekasseloven, som paalagde alle Sparekasser at bidrage til en bedre Revision. — Til det ærede Medlem for Horsens (Wulff) vil jeg sige, at hans — jeg ved ikke om jeg skal kalde den fortsatte eller udførlige personlige Meddelelse, har været ganske overflødig. En saa vidtløftig Forklaring om, at man stemmer efter sin Overbe-